

Arrest

nr. 96 121 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 december 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 24 april 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde bij arrest nr. 1 286 van 20 augustus 2007 eveneens verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste op 5 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Op 1 augustus 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. De in punt 1.5 bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 12 september 2012 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij. Die beslissing vormt het voorwerp van een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep dat door verzoekster werd ingesteld (rolnr. X) en dat verworpen werd door de Raad bij arrest nr. 96 120 van 30 januari 2013.

De in punt 1.4. bedoelde beslissing vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Op 20/08/2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van *“de artikelen 7, 62, 74/13, 74/16 en 74/17 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 en van de artikelen 3,7 en 9 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989;”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd (...)

Terwijl,

Het recht op een gezinsleven ook bij een feitelijke scheiding tussen de vader en de moeder van een gemeenschappelijk kind, blijft bestaan;

Dat de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk voorschrijven dat er met de gezins- en familielevens van de betrokken vreemdelingen en met het belang van het kind dient rekening gehouden te worden, op het ogenblik dat hen een Bevel wordt betekend om het grondgebied te verlaten;

Dat uit de beslissing geenszins blijkt dat er met de gezinssituatie of met het belang van het kind werd rekening gehouden, alvorens de beslissing werd genomen;

Dat er evenmin werd gemotiveerd, waarom er in casu met de gezinssituatie of met het belang van het kind geen rekening zou moeten gehouden worden;

Dat aldus de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, werden geschonden, evenals de motiveringsverplichting;

Dat in geval de uitzetting een blijvende scheiding zou veroorzaken tussen het kind enerzijds en ofwel de vader ofwel de moeder anderzijds, omdat van een van de gezinsleden redelijkerwijze niet kan verwacht worden dat zij de uitgewezen vreemdeling zullen of kunnen volgen naar zijn of haar land van bestemming, art. 8 E.V.R.M. wordt geschonden (Vluchtelingen - een overzicht, Dirk Vanheule, Mys&Breesch, nr. 690);

Dat er evenmin wordt gemotiveerd, waarom in casu de inmenging van de overheid, noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving;

Dat in casu alleen aan de moeder een bevel wordt gegeven het land te verlaten;

Dat een dergelijke beslissing, die impliceert dat moeder en kind zouden gescheiden worden, in elk geval strijdig is met de in het middel geciteerde artikelen van het Kinderrechtenverdrag en met art. 8 E.V.R.M.; Dat er evenmin wordt gemotiveerd, waarom deze scheiding noodzakelijk zou zijn;(…)”.

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending aangevoerd wordt van de artikelen 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster laat immers na in concreto uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepalingen die betrekking hebben op een niet-begeleide minderjarige vreemdeling en op een tijdelijk uitstel van de geplande verwijdering, geschonden werden door de bestreden beslissing. Dezelfde vaststelling geldt voor de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Voor zover verzoekster zich beroept op de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven, dient erop gewezen te worden dat artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). In casu werd de betrokken richtlijn omgezet in Belgisch recht via de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 17 februari 2012) en verzoekster toont niet aan dat de aangehaalde bepalingen niet of niet correct werden omgezet in Belgisch recht, derwijze dat zij niet dienstig kan steunen op de schending van bepalingen van de betrokken richtlijn.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Verzoekster toont niet aan dat haar kind, geboren in 2007, op legale wijze in het Rijk verblijft, en dit blijkt evenmin uit het administratief dossier. Uit het gegeven dat de bestreden beslissing verzoeksters dochter niet vermeldt kan niet afgeleid worden dat het betrokken kind op legale wijze in het Rijk verblijft. Uit niets blijkt derhalve dat een scheiding van moeder en kind dreigt bij de uitvoering van de bestreden beslissing. Evenmin blijkt uit niets dat D.A. de vader van verzoeksters kind zou zijn en stappen zou hebben gezet om verzoeksters dochter te erkennen. Stuk 5 dat gevoegd wordt bij het verzoekschrift betreft een handgeschreven verklaring, opgesteld op 2 augustus 2012 door D.A. waarin niet meer gesteld wordt dan dat hij regelmatig de kinderen (*“les enfants”* (sic)) gaat bezoeken die zich bevinden bij verzoekster op haar adres. Dit toont bezwaarlijk de beweringen in onderhavig verzoekschrift aan dat D.A. de vader is van verzoeksters kind of stappen zou hebben gezet om verzoeksters dochter te erkennen. Derhalve blijkt uit niets een scheiding van verzoekster met haar dochter of van beiden met de vader van verzoeksters dochter. Daargelaten de vraag of de aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag directe werking hebben en of verzoekster ze dienstig kan opwerpen daar waar ze in onderhavig verzoekschrift niet optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, blijkt uit niets dat deze dreigen te worden geschonden. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat verzoekster op basis van voormelde elementen evenmin een aanvraag om verblijfsmachtiging gericht heeft aan de verwerende partij, laat staan dat ze de voorgehouden gezinssituatie ter kennis gebracht heeft van de verwerende partij. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoeksters verwachting gebaseerd is dat de

tweede bestreden beslissing dient te motiveren aangaande de gezinssituatie of het belang van het kind of in het algemeen in het licht van artikel 8 EVRM.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA